

Usnesení

Krajský soud v Hradci Králové projednal ve veřejném zasedání konaném dne 29. 8. 2024 **odvolání obžalovaných** [REDACTED], narozeného [REDACTED], a [REDACTED], narozeného [REDACTED], a **odvolání** [REDACTED], narozené [REDACTED], [REDACTED], narozené [REDACTED], a [REDACTED], narozené [REDACTED], proti rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 22. 6. 2023, číslo jednací 2 T 30/2022-536, a rozhodl

takto:

Z podnětu odvolání obžalovaných [REDACTED] a [REDACTED] a odvolání [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu **zrušuje ve výroku o náhradě škody** týkajícím se **České průmyslové zdravotní pojišťovny**, IČO 47672234.

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Odůvodnění

1. Rozsudkem Okresního soudu v Trutnově ze dne 22. 6. 2023, č. j. 2 T 30/2022-536, byli obžalovaní [REDACTED] a [REDACTED] uznáni vinnými pokusem přečinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tr. zákoník“), a § 146 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a dále přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, kterých se podle zjištění okresního soudu dopustili tím, že

v době od 13:55 hodin do 14:15 hodin dne [REDACTED] 2020, ve [REDACTED], okres [REDACTED], v hotelu [REDACTED] č. p. [REDACTED], v [REDACTED], po předchozím vzájemném fyzickém napadení mezi [REDACTED] narozeným [REDACTED], a ředitelem hotelu [REDACTED], narozeným [REDACTED], u stolu rodinných příslušníků [REDACTED] v [REDACTED] hotelu [REDACTED], [REDACTED] vyhrožoval řediteli hotelu [REDACTED] [REDACTED], že ho zabije, vulgárně nadával jemu i provoznímu hotelu [REDACTED], narozenému [REDACTED], a při tom ze stolu shazoval věci a ze sklenic rozléval nápoje na podlahu [REDACTED] a rozbíjel sklenice, čímž společnosti Špindlerovka s.r.o., IČO 01950410, se sídlem Špindlerův Mlýn 264, 543 51 Špindlerův Mlýn, způsobil škodu ve výši 1 380 Kč, a následně, když před [REDACTED] [REDACTED] začal [REDACTED] [REDACTED], narozený [REDACTED], z blízkosti natáčet mobilním telefonem obličej ředitele hotelu [REDACTED] [REDACTED], který se mu snažil telefon vzít, [REDACTED] k nim přiběhl s dřevěnou židlí, kterou [REDACTED] [REDACTED] udeřil do horní části těla, a když upadl s [REDACTED] [REDACTED] na zem, [REDACTED] a [REDACTED], narozený [REDACTED], poškozeného [REDACTED] opakovaně kopali do oblasti žeber a hlavy, čímž [REDACTED] způsobili zranění: oděrku kůže, otok měkkých tkání a krevní výron v podkoží levé spánkové krajiny, pruhovitou oděrku

203/2023

kůže levé poloviny hrudníku v rozsahu 6. – 10. žebra, pruhovité zhmožděnyiny kůže zadní plochy pravé poloviny hrudníku, kdy ze soudně lékařského hlediska lze považovat zranění poškozeného [REDAKCE] za poškození zdraví nepatrného významu, vyžadující základní lékařské ošetření, omezující poškozeného podstatným způsobem na obvyklém způsobu života s délkou trvání obvykle nejvýše nevýrazně přesahující dobu jednoho týdne.

2. Za popsané jednání uložil okresní soud obžalovanému [REDAKCE] úhrnný peněžitý trest ve 100 denních sazbách po 300 Kč, tedy v celkové výši 30 000 Kč, a obžalovanému [REDAKCE] úhrnný peněžitý trest ve 100 denních sazbách po 200 Kč, tedy v celkové výši 20 000 Kč. Současně okresní soud rozhodl také o uplatněných nárocích na náhradu škody způsobené trestným činem, přičemž oběma obžalovaným uložil povinnost nahradit společně a nerozdílně poškozenému [REDAKCE] škodu ve výši 597 Kč a pouze obžalovanému [REDAKCE] uložil povinnost nahradit poškozené Špindlerovka s.r.o. škodu ve výši 1 380 Kč. Poškozeného [REDAKCE] a poškozenou Českou průmyslovou zdravotní pojišťovnu pak okresní soud s nároky na náhradu škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Oba obžalovaní napadli uvedený rozsudek odvoláními podanými ústně do protokolu o hlavním líčení. V dodatečném odůvodnění podaných odvolání obžalovaní prostřednictvím svých společných obhájců namítají, že oni sami i jejich rodinní příslušníci, tedy celkem 10 dospělých osob, popsali incident zcela shodně, zatímco ostatní svědci prezentovali různé verze události. Okresní soud však chybně vyhodnotil videozáznamy a nedůvodně favorizoval výpověď poškozeného [REDAKCE] oproti ostatním provedeným důkazům a nevypořádal se s rozporů mezi těmito důkazy. Nedůvodně byly také zamítnuty důkazní návrhy obhajoby, které mohly mít zásadní vliv na rozhodnutí okresního soudu. Ke vzájemnému fyzickému napadení obžalovaného [REDAKCE] a poškozeného [REDAKCE] vůbec nedošlo a k takovému závěru nelze ani dojít na základě provedených důkazů, tato okolnost přitom má zásadní význam pro správné posouzení dalšího jednání obžalovaných. Následné nevhodné chování obžalovaného [REDAKCE] i se zřetelem k jeho předchozímu napadení nedosahuje takové společenské škodlivosti, aby mohlo být posouzeno jako trestný čin. Pozdější fyzické napadení poškozeného [REDAKCE] ze strany obou obžalovaných je nutnou obranou [REDAKCE], kterému poškozený lámal ruku a škrtil jej, obrana přitom byla přiměřená způsobu útoku, neboť poškozený [REDAKCE] na zemi držel i po úderu židlí.
4. Proti výše citovanému rozsudku podaly dne 15. 8. 2023 odvolání i [REDAKCE], tedy dcera obžalovaného [REDAKCE] a sestra obžalovaného [REDAKCE], [REDAKCE], tedy matka obžalovaného [REDAKCE] a babička obžalovaného [REDAKCE], a [REDAKCE], tedy manželka obžalovaného [REDAKCE] a matka obžalovaného [REDAKCE]. Tyto odvolatelky ve svých odvoláních vyjadřují zklamání nad rozhodnutím okresního soudu, který vyhodnotil tvrzení rodinných příslušníků obžalovaných jako účelová a s odkazem na výpověď poškozeného [REDAKCE], jenž byl ve skutečnosti agresorem, oba obžalované uznal vinnými, přestože nikoho nenapadli.
5. Při veřejném zasedání o odvolání konaném dne 4. 1. 2024 shrnuli obhájci zvolení oběma obžalovanými již uplatněné námítky a v podrobnostech odkázali na písemná odůvodnění podaných odvolání. Obhájce zvolený až v průběhu odvolacího řízení obžalovaným [REDAKCE] [REDAKCE] doplnil, že v trestním řízení spatřuje falešnou solidaritu orgánů činných v trestním řízení. Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

203/2023

řízení. Na místě řešili událost policisté, kteří se s poškozeným [REDACTED] znali, a v následném záznamu o zahájení úkonů trestního řízení jsou potlačeny okolnosti popsané obžalovanými a jejich rodinnými příslušníky a pozornost je věnována pouze výhrůžkám a rozlévání nápojů ze strany obžalovaného [REDACTED] a dále napadení poškozeného [REDACTED] oběma obžalovanými. Tomu odpovídá rovněž zvolená právní kvalifikace, tedy jako pokus přečinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a § 146 odst. 1 tr. zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku. Stejně tak nebral výpovědi obžalovaných a jejich rodinných příslušníků v potaz okresní soud, když je vyhodnotil jako účelové, a nijak se nezabýval chováním poškozeného [REDACTED]. Jednání poškozeného [REDACTED] vůči [REDACTED] přitom bylo postoupeno příslušnému orgánu k posouzení, zda se nejedná o přešůpek, nicméně v popisu skutku takové jeho jednání zahrnuto není a výsledek tohoto posouzení není ve spisovém materiálu založen. Významná je rovněž skutečnost, že situace u stolu obžalovaných se vyhroutila až po příchodu poškozeného [REDACTED], neboť poškozený [REDACTED] prvotní rozpory uklidnil. Dále okresní soud nijak nehodnotil lékařské zprávy o zdravotním stavu obžalovaného [REDACTED] [REDACTED], který po prvním útoku poškozeného [REDACTED] zvracel a měl zřejmý otřes mozku. Agresivnímu chování obžalovaných nenasvědčuje ani jejich dosavadní způsob života.

6. Obžalovaní se s přednesy svých obhájců ztotožnili. Obžalovaný [REDACTED] zopakoval, že nejprve byl sám napaden a poté pouze bránil svého syna. Také odkázal na snadno dohledatelné negativní recenze hotelu [REDACTED]. I obžalovaný [REDACTED] dodal, že spolu s ostatními šel bránit [REDACTED]. Oba obžalovaní navrhli zrušení napadeného rozsudku a zproštění obžaloby.
7. Odvolatelky [REDACTED] a [REDACTED] uvedly, že rozhodnutí okresního soudu vnímají jako nespravedlnost a křivdu. Nejprve personál [REDACTED] jejich rodinu obestoupil a později poškozený [REDACTED] napadl [REDACTED], kroutil mu rukou. Atmosféra na místě je patrná z videozáznamu, který odvolatelka [REDACTED] pořídila a předložila okresnímu soudu. Obě odvolatelky navrhly obžalované zprostit obžaloby.
8. Státní zástupce vyjádřil přesvědčení, že okresní soud provedl důkazy potřebné k rozhodnutí a vysvětlil, kterým dal přednost, které považoval za účelové a jak jednotlivé výpovědi hodnotil. Poté rozhodl na základě všech provedených důkazů, včetně kamerových záznamů. Proto navrhl podaná odvolání zamítnout jako nedůvodná.
9. V závěru veřejného zasedání konaného dne 4. 1. 2024 krajský soud pro nadbytečnost zamítl návrh obhajoby na doplnění dokazování opětovným přehráním veškerých videozáznamů, výslechem svědkyně [REDACTED], opisy z evidence Rejstříku trestů a z evidence přestupků ohledně poškozeného [REDACTED], poškozeného [REDACTED] a svědkyně [REDACTED], znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, k povaze zranění způsobených obžalovanému [REDACTED], obžalovanému [REDACTED] a [REDACTED] a doplněním znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, k poraněním poškozeného [REDACTED] [REDACTED], a následně pod č. j. 10 To 203/2023-598 vyhlásil usnesení, jímž z podnětu všech podaných odvolání podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tr. řád“), zrušil napadený rozsudek pouze ve výroku o náhradě škody týkající se České průmyslové zdravotní pojišťovny a v ostatních výrocích ponechal napadený rozsudek nedotčený.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

203/2023

10. Zmíněné usnesení krajského soudu však bylo na základě dovolání podaných oběma obžalovanými zrušeno usnesením Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2024, č. j. 4 Tdo 443/2024-652, jímž Nejvyšší soud stran finální fáze celého konfliktu obžalovaných s poškozeným ██████████ konstatuje, že jestli byl skutkový děj zachycený na kamerovém záznamu soudem prvního stupně určitým způsobem vyhodnocen a toto jeho hodnocení našlo svůj odraz i v jeho konečných skutkových (a potažmo i právních) závěrech, a jedna ze stran řízení vznesla vůči takovému hodnoticímu postupu a jeho závěrům stěžejní námitky, pak jediným možným způsobem, jak bylo možné rozhodnout o případné důvodnosti takových námitek, bylo přehrání tohoto kamerového záznamu ve veřejném zasedání v rámci odvolacího řízení před krajským soudem. Pokud se tedy krajský soud v posuzovaném případě neseznámil s obsahem reklamovaného důkazu (videa), jak již bylo naznačeno jediným v úvahu přicházejícím způsobem, a sice jeho přehráním a shlédnutím, nastoluje se zde logická otázka, jak mohl v odvolacím řízení zodpovědně posoudit důvodnost námitky obviněných, podle níž okresní soud tento důkaz hodnotil selektivně, tendenčně a deformačně v jejich neprospěch a vyvodil z něj skutkové a právní závěry, které v něm zkrátka neměly reálný podklad, resp. byly dokonce v příkrém rozporu s ním. V případě, že obhajoba bude po zrušení usnesení krajského soudu nadále trvat na svých námitkách a v důsledku toho i na přehrání videozáznamu zachycujícího projednávanou událost, měl by krajský soud jejímu požadavku ve veřejném zasedání vyhovět, a to v rozsahu týkajícím se závěrečné fáze celého konfliktu mezi obviněnými a poškozeným. Právě ta totiž byla podle odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně zejména předmětem navazující právní kvalifikace stíhaných skutků. Dovolací senát znovu opakuje, že vzhledem k zvláštní povaze dotčeného důkazu jde o jedinou efektivní cestu, jak se řádně a spolehlivě vypořádat s odvolací argumentací obviněných, podle níž okresní soud z tohoto důkazu vyvodil takové skutkové závěry, které v něm neměly potřebnou oporu, a v důsledku toho žalované jednání nesprávně posoudil i po stránce hmotněprávní. Teprve poté bude možné spolehlivě rozhodnout, zda vznesené námitky obviněných jsou v uvedeném směru opodstatněné, či nikoli.
11. K navazujícímu veřejnému zasedání konanému dne 29. 8. 2024 se dostavil obžalovaný ██████████, jeden z obhájců zvolených oběma obžalovanými a obhájce zvolený obžalovaným ██████████ v odvolacím řízení, zatímco sám obžalovaný ██████████ a druhá obhájkyň zvolená oběma obžalovanými svou nepřítomnost omluvili a vyjádřili souhlas, aby bylo veřejné zasedání provedeno v jejich nepřítomnosti. Ani odvolatelky ██████████, ██████████ a ██████████ se k uvedenému veřejnému zasedání nedostavily, nicméně ke svému zastupování udělili plnou moc přítomnému obhájci obou obžalovaných. Veřejné zasedání proto bylo provedeno v nepřítomnosti všech těchto osob, které se k němu nedostavily.
12. Při veřejném zasedání konaném dne 29. 8. 2024 krajský soud přehrál kamerový záznam z baru ██████████ ██████████ ██████████ (č. l. 282 p. v., resp. č. l. 286, když datový nosič na č. l. 286 obsahuje též kamerový záznam zapsaný na datovém nosiči na č. l. 282 p. v.), a to v souladu s požadavkem obhajoby včetně souvisejícího dění před finální fází konfliktu a dění po jeho skončení, přičemž obhajobě bylo též na základě její žádosti umožněno se k tomuto důkazu vyjadřovat již během přehrávání kamerového záznamu, čehož využila k předstření své interpretace zachyceného děje. Nicméně i po přehrání dotčeného kamerového záznamu při veřejném zasedání, když v předchozím řízení se s ním krajský soud seznámil pouze Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████.

203/2023

neformálně mimo veřejné zasedání, a po důkladném zvážení interpretace zachyceného děje obhajobou vyhodnotil krajský soud tento důkaz shodně jako okresní soud a s hodnocením prezentovaným obhajobou se neztotožnil. Kamerový záznam prokazuje, že konflikt mezi poškozeným [REDAKCE] a [REDAKCE] vznikl z toho, že poškozený [REDAKCE] k [REDAKCE] přistoupil a ukázal mu směrem ke stolu jeho rodinných příslušníků, přičemž jej měl vyzvat, aby tam počkal na příjezd Policie České republiky. Když [REDAKCE] jeho pokyn neuposlechl, tak jej tlakem na záda směrem ke stolu postrčil, na což [REDAKCE] reagoval tak, že začal mobilním telefonem s rozsvícenou svítlnou z blízka natáčet jeho obličej. Poškozený [REDAKCE] se mu pokusil mobilní telefon z ruky vytrhnout, ale nepodařilo se mu to, proto se s ním o mobilní telefon přetahoval tak, že jej jednou rukou držel okolo krku (zjevně však nešlo o škrcení ve smyslu omezení dýchání) a druhou mu z ruky mobilní telefon páčil, na což navazoval fyzický útok obou obžalovaných směřovaný vůči poškozenému [REDAKCE]. Kamerový záznam přitom zachycuje úder židlí vedený obžalovaným [REDAKCE] a následný pád poškozeného [REDAKCE] a [REDAKCE] na zem, ale pokračující útok obžalovaných již probíhal z větší části mimo záběr kamery. Z pohybu jednotlivých osob však lze usuzovat, že oba obžalovaní (tedy nejen obžalovaný [REDAKCE], jehož útok byl od počátku razantnější, ale i obžalovaný [REDAKCE]) začali do poškozeného [REDAKCE] kopat, avšak obžalovaný [REDAKCE] jím byl stržen na zem. Poté, co se podařilo [REDAKCE] vstát a odstoupit opodál, však potyčka pokračovala ještě do doby, než byl obžalovaný [REDAKCE] od poškozeného [REDAKCE] odstrčen poškozeným [REDAKCE] a vstal rovněž obžalovaný [REDAKCE], jako poslední vstal i poškozený [REDAKCE], přičemž v dalším útoku lahví obžalovanému [REDAKCE] zabránila [REDAKCE]. [REDAKCE] si přesto další dění, resp. chování poškozeného [REDAKCE], stále nahrával na mobilní telefon, dokud také jej [REDAKCE] neodtlačila, aby mu v jeho jednání a eskalování konfliktu zabránila.

13. Státní zástupce ve svém závěrečném návrhu odkázal na krajským soudem přehraný kamerový záznam, na kterém je vidět pohyby, které nasvědčují tomu, že obžalovaný [REDAKCE] kope do poškozeného [REDAKCE]. Pohyby, které by svědčily o tom, že by do poškozeného [REDAKCE] kopal i obžalovaný [REDAKCE], sice státní zástupce na záznamu neviděl, nicméně okresní soud v poměrně obsáhlém rozsudku, ve kterém se vypořádal se všemi důkazy, uzavřel, že se toho jednání dopustili oba obžalovaní, tedy že oba obžalovaní kopali do poškozeného [REDAKCE], jehož obžalovaný [REDAKCE] ještě navíc praštil židlí. Takový závěr okresní soud učinil nejenom na základě kamerového záznamu, který posuzovaný incident z části zachycuje, ale i z výpovědí svědků, které podrobně rozebral. Okresní soud také z pohledu státního zástupce správně uzavřel, že se nejednalo o nutnou obranu, neboť hodnocený útok, jakožto reakce na kravatu nebo páku ze strany poškozeného [REDAKCE] vůči [REDAKCE], byl výrazně agresivnější a v podstatě pokračoval i ve chvíli, kdy už nehrozilo žádné bezprostřední nebezpečí. Pokud okresní soud konstatoval, že se jednalo o jednání společensky natolik škodlivé, že je třeba ho řešit prostředky trestního práva, tak podle názoru státního zástupce nezbyvá než doplnit, že jednání bylo prokázáno, a tudíž je třeba odvolání obou obžalovaných i dalších odvolatelů zamítnout.
14. Obhájce obou obžalovaných, který současně zastupuje též odvolatelky [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], nejprve vyjádřil spokojenost s tím, že kamerový záznam přehraný při veřejném zasedání krajského soudu správně zhodnotil rovněž státní Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

203/2023

zástupce, když je z něj naprosto zřejmé, že obžalovaný [REDAKCE] do nikoho nekopal. Protože státní zástupce na základě ostatních důkazů dovozuje, že obžalovaný [REDAKCE] projednávaný skutek pravděpodobně spáchal, musí mu oponovat, neboť spáchání tohoto skutky obžalovaným [REDAKCE] nejen že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, ale přehraným kamerovým záznamem byl takový závěr dokonce vyvrácen. Obžalovaný [REDAKCE] proto musí být obžaloby zproštěn v plném rozsahu. Ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] obhájce poukázal na to, že zmíněný kamerový záznam prokazuje intenzivní škrcení [REDAKCE] poškozeným [REDAKCE], který jej nepustil ani po úderu dřevěnou židlí. Natáčení na mobilní telefon přitom není žádný útok a reakce, kterou zvolil poškozený [REDAKCE] byla naprosto neadekvátní, protože se mohl klidně otočit a jít směrem za bar. Utočil tedy poškozený [REDAKCE] a úder židlí jej nedonutil pustit [REDAKCE] ze sevření. Rodinní příslušníci obžalovaných byli vystaveni jednomu fyzickému ataku poškozeného [REDAKCE] za druhým, což dokládají jednotlivé videozáznamy. Obžalovaný [REDAKCE] se úderem židlí pouze snažil zabránit škrcení [REDAKCE] a zlomení jeho ruky. Jeho obava o syna byla zesílena tím, že [REDAKCE] byl v roce 2018 účastníkem vážné dopravní nehody, po které má i trvalé postižení. Obranný zákrok obžalovaného [REDAKCE] bezpochyby byl nutnou obranou, která skončila v podstatě v momentu, kdy se podařilo vymanit [REDAKCE] dočkala ze sevření. Z kamerového záznamu ani nevyplývá, že by obžalovaný [REDAKCE] poškozeného [REDAKCE] kopal, pohyb jeho horní části těla totiž může namísto toho svědčit o tom, že poškozeného [REDAKCE] odtahoval od [REDAKCE]. Rovněž jakákoliv zranění poškozeného [REDAKCE] kamerový záznam nedokládá, když způsob jeho následného pohybu neodpovídá tomu, že by trpěl bolestmi žeber. Stran předchozích fází projednávaného incidentu obhájce zdůrazňuje, že provedeným dokazováním nebylo prokázáno vzájemné napadení obžalovaného [REDAKCE] a poškozeného [REDAKCE], přičemž jednání poškozeného [REDAKCE] zachycené na kamerovém záznamu ani nijak nenasvědčuje tomu, že se stal obětí úderu skleněným pultitrem do hlavy. Další fáze incidentu spočívající ve vylévání sklenic a v nevhodném vyjadřování obžalovaného [REDAKCE] musí být hodnocena z perspektivy toho, že v té době byli jeho rodinní příslušníci vystaveni již třem útokům a že se obžalovaný [REDAKCE] snažil útočníky verbálně odradit od jakéhokoliv dalšího napadání. Je tedy otázkou, zda by takové chování mělo být postihováno prostředky trestního práva. I obžalovaný [REDAKCE] by tedy měl být obžaloby zproštěn, a to ve vztahu ke všem fázím skutkového děje.

15. Obhájce zvolený obžalovaným [REDAKCE] v odvolacím řízení doplnil, že z popisu skutku nevyplývá, ke které fázi projednávaného incidentu se vztahuje právní kvalifikace činu obžalovaného [REDAKCE], která je založena na napadení jiného. Vzájemné napadení s poškozeným [REDAKCE] v první fázi incidentu nebylo vůbec prokázáno, zatímco ve třetí fázi incidentu byl napaden [REDAKCE] poškozeným [REDAKCE]. Okresní soud sice považuje reakci poškozeného [REDAKCE] na své nahrávání [REDAKCE] za adekvátní, ale nijak nevysvětlí, co poškozeného [REDAKCE] opravňovalo vzít [REDAKCE] mobilní telefon. Z hlediska obrany [REDAKCE] obžalovaným [REDAKCE] je významné, že chránil svého nejmladšího syna, který po závažné dopravní nehodě trpí organickým poškozením mozku. Nicméně obžalovaný [REDAKCE] nezasáhl takovou intenzitou, která by mohla vyvolat ublížení na zdraví poškozeného [REDAKCE]. Úder židlí dokonce nebyl ani natolik intenzivní, aby odvrátil jednání útočníka. Pokud následně byly u

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

203/2023

poškozeného [REDAKCE] identifikovány nějaké oděrky na hrudi v oblasti žeber nebo na hlavě, jedná se asi o objektivní fakt. Otázkou však je, kdo byl původcem těchto oděrek, když mohly vzniknout během potyčky, ale určitě nebyly způsobeny úmyslným jednáním směřujícím k ublížení na zdraví poškozenému [REDAKCE]. Jednání obžalovaného [REDAKCE] proto bylo nutnou obranou. Z dokazování dále vyplývá, že obžalovaný [REDAKCE] utrpěl po úderu do hlavy otřes mozku, který se projevoval tím, že seděl, mluvil z cesty a chvíli byl mimo. Pak následovalo vylévání sklenic a vulgární vyjadřování. Okresní soud se však nezabýval otázkou, zda toto jednání obžalovaného [REDAKCE] nebylo jednáním šokové. Obžalovaný [REDAKCE] by tak měl být obžaloby v celém rozsahu zproštěn.

16. Rovněž ve veřejném zasedání konaném dne 29. 8. 2024 posoudil krajský soud důkazní návrhy, na nichž obhajoba setrvala, tedy návrh na opětovné přehrání ostatních videozáznamů, výslech svědkyně [REDAKCE], obstarání opisů z evidence Rejstříku trestů a z evidence přestupků ohledně poškozeného [REDAKCE], poškozeného [REDAKCE] a svědkyně [REDAKCE], vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, k povaze zranění způsobených obžalovanému [REDAKCE], obžalovanému [REDAKCE] a [REDAKCE], a doplnění znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, k poraněním poškozeného [REDAKCE], jako nadbytečné, a proto návrh na provádění dalších důkazů zamítl.
17. Z podnětu podaných odvolání přezkoumal krajský soud podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost napadených výroků o vině, trestu a náhradě škody, jakož i správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Po vymezeném přezkumu, když důvody pro jeho rozšíření ve smyslu § 254 odst. 2 tr. řádu nepřipadají v úvahu, dospěl krajský soud k závěru, že podaná odvolání jsou důvodná, avšak z odchylných důvodů a pouze v rozsahu výroku o náhradě škody týkajícího se poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovny.
18. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku nevykazuje žádné vady, které by mohly mít vliv na správnost nebo zákonnost přezkoumávaných výroků, ani jiné podstatné vady, přičemž nedošlo k porušení žádného ustanovení zabezpečujícího objasnění věci nebo práva obhajoby, a lze jej proto označit za souladné s trestním řádem.
19. V rámci rozhodování o vině obžalovaných provedl okresní soud veškeré důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a tyto důkazy následně v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu náležitě vyhodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Současně okresní soud přehledným a přesvědčivým způsobem vysvětlil, jakým způsobem hodnotil věrohodnost a pravdivost provedených důkazů a jak vyvodil zjištěný skutkový stav věci.
20. Okresní soud byl konfrontován s několika více či méně se lišícími popisy skutkového děje, přičemž veškeré objektivně existující rozpory mezi provedenými důkazy se odstranit nepodařilo a lze prakticky vyloučit, že by bylo možné takového stavu dosáhnout jakýmkoliv dalším dokazováním. Jedna z verzí skutkového děje je prezentována obžalovanými a jejich rodinnými příslušníky, kteří vypovídají v podstatě shodně, avšak věrohodnost jejich výpovědí je zřetelně snižována jejich zřejmou motivací prospět obžalovaným. Další verze skutkového děje, představované tvrzeními zaměstnanců hotelu [REDAKCE], si navzájem odpovídají pouze v hlavních rysech, což jejich věrohodnost samo o sobě nesnižuje, když drobné rozpory Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

203/2023

lze snadno vysvětlit vyhocenou atmosférou a z ní vyplývajícími emocemi jednotlivých svědků v době činu, nicméně ani tyto výpovědi nelze považovat za nezaujaté, neboť poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] jedná jménem zaměstnavatele uvedených svědků. K události se vyjádřil také návštěvník hotelu [REDAKCE] starší, tedy jediný nestranný svědek, ale jeho výpověď postrádá detaily potřebné k analýze celého skutkového děje. Pořízené videozáznamy pak zachycují pouze části vzniklého incidentu, a nikoliv jeho celý průběh. Ostatní provedené důkazy v podobě znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, podaného [REDAKCE] [REDAKCE], a listinných důkazů, včetně protokolu o ohledání místa činu s náčrtky a fotografickou dokumentací, protokolu o ohledání poškozených věcí s fotografickou dokumentací a lékařských zpráv, skutek pouze dokreslují.

21. Úkolem okresního soudu ale není provedení komplexní rekonstrukce skutkové děje, identifikace všech osob, které svým protiprávním nebo dokonce jen nevhodným chováním vyvolaly vyhocenou situaci či přispívaly k její eskalaci, a vyvození trestní odpovědnosti takových osob. Okresnímu soudu pouze přísluší, aby posoudil, zda osoby, na něž státní zástupce podal obžalobu, vymezeným skutkem spáchaly trestný čin či nikoliv, a aby jim případně za takové jednání uložil adekvátní trest. Chováním jiných osob se může zabývat pouze z perspektivy obžalovaných, zejména s ohledem na možné naplnění některé z okolností vylučujících protiprávnost.
22. Okresní soud přitom svým povinností dostál, protože v přípravném řízení byly separovány dvě relativně samostatné složky předmětného déletrvajícího incidentu, jimž bezprostředně nepředchází žádné jiné trestněprávně relevantní jednání, a okresní soud tyto složky hodnotil jak na základě videozáznamů, které jejich průběh zachycují, tak s přihlédnutím k ostatním provedeným důkazům, a to z hlediska trestní odpovědnosti obou obžalovaných.
23. Pokud jde o první fyzický konflikt, tak okresní soud sice v odůvodnění napadeného rozsudku vyjádřil názor, že jeho viníkem byl obžalovaný [REDAKCE], nicméně žádné skutkové závěry v tomto směru neučinil a ve výroku napadeného rozsudku na tento úvodní konflikt pouze odkázal slovy „po předchozím vzájemném fyzickém napadení mezi [REDAKCE], narozeným [REDAKCE], a ředitelem hotelu [REDAKCE], narozeným [REDAKCE].“
24. Navazující jednání obžalovaného [REDAKCE] spočívající v tom, že „vybrožoval řediteli hotelu [REDAKCE] [REDAKCE], že ho zabije, vulgárně nadával jemu i provoznímu hotelu [REDAKCE] narozenému [REDAKCE], a při tom ze stolu shazoval věci a ze sklenic rozléval nápoje na podlahu [REDAKCE] a rozbíjel sklenice, čímž společnosti Špindlerovka s.r.o., IČO 01950410, se sídlem Špindlerův Mlýn 264, 543 51 Špindlerův Mlýn, způsobil škodu ve výši 1 380 Kč,“ je již v celém svém trvání zachyceno na jednom z videozáznamů, které okresní soud při hlavním líčení přehrál, a ve svých svědeckých výpovědích se k němu vyjádřili jak zaměstnanci hotelu, tak jeho návštěvník [REDAKCE] starší. Poškozené věci byly rovněž ohledány policejním orgánem a o tomto úkonu byl sepsán protokol s fotografickou dokumentací. Zajištěno bylo také odborné vyjádření k hodnotě rozbitých sklenic a daňový doklad prokazující výši částky, kterou poškozená Špindlerovka s.r.o. vynaložila na vyčištění znečištěného zařízení hotelu. Pokud obžalovaný naznačuje, že zmíněného jednání, které si ale nepamatuje, se mohl dopustit vlivem otřesu mozku, který při prvotním fyzickém konfliktu utrpěl, je nutné konstatovat, že z žádné doložené lékařské zprávy diagnóza otřesu mozku nevyplývá, a pokud by takové poranění skutečně utrpěl, čemuž může odpovídat jeho tvrzení o tom, že během incidentu zvracel, nic

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

203/2023

nenasvědčuje tomu, že by jeho vědomí a chování během popsaného činu bylo jakkoliv ovlivněno, přičemž podle videozáznamu byl zcela orientovaný, jen znatelně rozčilený, a také při pozdějším vyšetření byl podle lékařských zpráv orientován místem i časem a bezvědomí negoval.

25. I celý průběh pozdějšího napadení poškozeného [REDAKCE] oběma obžalovanými, stejně jako jeho předchozí konflikt s [REDAKCE], je zachycen na kamerovém záznamu, který byl na základě pokynu Nejvyššího soudu krajským soudem k důkazu přehrán ve veřejném zasedání o odvolání. Okresní soud jednání obžalovaných popsal tak, že „*když před barem [REDAKCE] začal [REDAKCE], narozený [REDAKCE], z blízkosti natáčet mobilním telefonem obličej ředitele hotelu [REDAKCE], který se mu snažil telefon vzít, [REDAKCE] k nim přiběhl s dřevěnou židlí, kterou [REDAKCE] udeřil do horní části těla, a když upadl s [REDAKCE] na zem, [REDAKCE] a [REDAKCE], narozený [REDAKCE], poškozeného [REDAKCE] opakovaně kopali do oblasti žeber a hlavy*“. Rovněž k tomuto incidentu vypovídali také jednotliví svědci a mezi jejich výpověďmi nejsou žádné významné rozpory, pouze tento incident rozdílně hodnotili z hlediska nezbytnosti obrany [REDAKCE]. Znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, podaným [REDAKCE]. [REDAKCE], lékařskými zprávami a protokolem o ohledání těla poškozeného [REDAKCE] s fotografickou dokumentací jsou potom objektivizována zranění, která obžalovaní způsobili poškozenému [REDAKCE], a to *oděrka kůže, otok měkkých tkání a krevní výron v podkoží levé spánkové krajiny, pruhovitá oděrka kůže levé poloviny hrudníku v rozsahu 6. – 10. žebra, pruhovitá zhmožděnina kůže zadní plochy pravé poloviny hrudníku*. Dále tento znalecký posudek uvádí, že „*ze soudně lékařského hlediska lze považovat zranění poškozeného [REDAKCE] za poškození zdraví nepatrného významu, vyžadující jen základní lékařské ošetření, neomezuující poškozeného podstatným způsobem na obvyklém způsobu života, délkou trvání obvykle nejvýše nevýrazně přesahující dobu jednoho týdne*“.
26. Skutkový stav věci pojatý do výroku napadeného rozsudku byl proto spolehlivě zjištěn především z videozáznamů, které okresní soud přehrál při hlavním líčení a které interpretoval po náležitém zohlednění všech ostatních provedených důkazů, přičemž jeho skutkové závěry hodnotí krajský soud po opětovném přehraní kamerového záznamu zachycujícího závěrečnou fázi projednávané události jako přehledné, logické a řádně se vypořádávající se všemi významnými aspekty případu. Z uvedeného důvodu se jakékoliv další doplňování dokazování jeví být zcela nadbytečným. Opětovné přehrávání ostatních videozáznamů nepovažoval Nejvyšší soud za nutné a ani krajský soud nevnímá potřebu tyto videozáznamy znovu přehrávat, když byly přehrány při hlavním líčení a krajský soud se po seznámení se s nimi mimo veřejné zasedání v jejich interpretaci nijak neodchyluje od závěrů okresního soudu. Rovněž nelze očekávat, že by jakékoliv nové významné poznatky mohly vyplynout ze svědeckého výslechu [REDAKCE], která [REDAKCE] navštívila s rodinou obžalovaných. Snížené věrohodnosti poškozeného [REDAKCE], poškozeného [REDAKCE] a svědkyně [REDAKCE] v souvislosti s jejich postavením si je krajský soud vědom, a proto pro posouzení jejich výpovědí nemohou mít význam ani jakékoliv další informace o jejich osobách zaznamenané v evidenci Rejstříku trestů a v evidenci přestupků, a to zejména za situace, kdy okresní soud důvodně za zcela klíčový důkaz považoval videozáznamy, zatímco všem svědeckým výpovědím přikládal pouze podpurný význam. Ani bližší objasnění povahy zranění způsobených obžalovanému [REDAKCE] [REDAKCE], obžalovanému [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] nemůže být pro rozhodnutí významné, když poranění těchto osob ani důvod jejich vzniku není předmětem

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

203/2023

vedeného trestního řízení, byť krajský soud nevyklučuje, že tato poranění mohla být způsobena protiprávním jednáním některé z osob zúčastněných na celém hodnoceném incidentu. Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, k poraněním poškozeného [REDAKCE] je pak plně postačující k rozhodnutí ve věci a není nutné jej jakkoliv doplňovat.

27. Rovněž právní kvalifikaci činu jakožto pokusu přečinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a § 146 odst. 1 tr. zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, spáchanými ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, hodnotí krajský soud jako přílehlavou.
28. Výhrůžky zabitím a vulgární nadávky vůči poškozeným [REDAKCE] a [REDAKCE] sice pronášel pouze obžalovaný [REDAKCE] a také jen obžalovaný [REDAKCE] ze stolu shazoval věci, rozléval nápoje na podlahu [REDAKCE] a rozbíjel sklenice, ale pozdější napadení poškozeného [REDAKCE] úderem židlí do horní části těla a navazujícím kopáním do oblasti jeho žeber a hlavy již bylo spácháno úmyslným společným jednáním obou obžalovaných, tedy ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, které se vyznačuje tím, že v jeho rámci každý ze spolupachatelů odpovídá, jako by trestný čin spáchal sám.
29. Skutek se stal na místě veřejnosti přístupném, konkrétně v [REDAKCE] hotelu [REDAKCE]. *Místem „veřejnosti přístupným“ ve smyslu § 358 odst. 1 tr. zákoníku je každé místo, kam v době činu má přístup široký okruh lidí individuálně neurčených a kde se také zpravidla více lidí zdržuje, takže hrubá neslušnost nebo výtržnost by mohla být postřehnuta více lidmi, i když se tam v době činu nevyskytují. Tím se tento znak odlišuje od pojmu „veřejné“, který je definován v § 117 písm. b) trestního zákoníku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2019, sp. zn. 8 Tdo 838/2019, uveřejněné pod č. 7/2020 sb. rozh. tr.).* Kromě toho byl čin spáchán i veřejně, tedy ve smyslu § 117 písm. b) tr. zákoníku před nejméně třemi osobami současně přítomnými, když v [REDAKCE] se v době jeho spáchání nacházelo větší množství osob z řad zaměstnanců hotelu, rodinných příslušníků obžalovaných i jiných hostů. Jednání obou obžalovaných je přitom nutné označit za výtržnost a jednání samotného obžalovaného [REDAKCE] rovněž za hrubou neslušnost. *Výtržností je jednání, které závažným způsobem narušuje veřejný klid a pořádek a je pro ně typický zjevně neuctivý a neukázněný postoj pachatele k zásadám občanského soužití. Jde zpravidla o násilný nebo slovní projev takového charakteru, že hrubě uráží, vzbuzuje obavy o bezpečnost zdraví, majetku nebo výrazně snižuje vážnost většího počtu osob současně přítomných (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 12. 1989, sp. zn. 6 Tz 37/89, uveřejněné pod č. 44/1990 sb. rozh. tr.). Za hrubou neslušnost se považuje jednání, jímž jsou hrubě porušována pravidla občanského soužití a zásady občanské morálky. Za hrubou neslušnost lze považovat rovněž hrubý útok na čest a vážnost občana. Hrubý charakter neslušnosti nelze dovozovat pouze z charakteru osobnosti pachatele a jeho pohnutky, ale je třeba zejména hodnotit vlastní projev pachatele, a to i ve vztahu ke prostředí, kde k němu došlo (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2015, sp. zn. 8 Tdo 481/2015).* V případě fyzického napadení poškozeného [REDAKCE] ze strany obou obžalovaných se jednalo o relativně intenzivní útok směřovaný na citlivé části těla, včetně hlavy, který byl doprovázen déletrvajícím a vyhroceným konfliktem. Takový útok je jednoznačně způsobilý vyvolat v široké veřejnosti obavy o bezpečnost, nebo alespoň vážné znepokojení, a je zřejmým projevem neucty obžalovaných k pravidlům společenského soužití, veřejnému klidu a pořádku. Kromě toho byla široká veřejnost vystavena opakovanému vyhrožování a vulgárnímu urážení poškozených

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

203/2023

- ██████████ a ██████████ a také záměrnému shazování věcí ze stolu, rozlévání nápojů na podlahu ██████████ a rozbíjení sklenic, což vzbuzovalo veřejné pohoršení.
30. Ublížení na zdraví definuje § 122 odst. 1 tr. zákoníku, podle kterého se ublížením na zdraví rozumí takový stav záležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje, nikoli jen po krátkou dobu, obvyklý způsob života poškozeného a který vyžaduje lékařského ošetření. Za nikoli jen krátkou dobu právní teorie i soudní praxe obecně považuje dobu okolo sedmi dnů, a to v závislosti na konkrétních okolnostech případu. Zranění poškozeného ██████████ vyústila v nutnost ambulantního vyšetření a ošetření u odborného lékaře – chirurga, přičemž podle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, spočívala léčba ve vyčištění a sterilním krytí oděrek kůže a v doporučení přikládání studených obkladů, podávání léků proti bolesti a dodržování klidového režimu, nicméně v obvyklém způsobu života jej podstatným způsobem neomezovala. Útok obou obžalovaných zahrnující úder židlí do horní části těla poškozeného ██████████ a navazující kopání do oblasti jeho žeber a hlavy, však svou intenzitou a způsobem provedení bezprostředně směřoval k tomu, že mu budou způsobena poranění dosahující přinejmenším závažnosti ublížení na zdraví, k čemuž nedošlo pouze shodou okolností, a obžalovaní si byli vědomi skutečnosti, že takto mu mohou ublížení na zdraví způsobit a současně nepočítali s žádnou konkrétní okolností, která by tomu zabránila.
31. Obžalovaní se přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, a tím i zásahu do společenského zájmu na klidném občanském soužití, dopustili v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť napadení poškozeného ██████████ bylo cílem jejich jednání a obžalovaný ██████████ záměrně vyhrožoval zabitím a vulgárně nadával poškozeným ██████████ a ██████████ i ze stolu shazoval věci, rozléval nápoje na podlahu ██████████ a rozbíjel sklenice. Pokus přečinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a § 146 odst. 1 tr. zákoníku, jímž oba obžalovaní zasáhli společenský zájem na ochraně lidského zdraví, spáchali v nepřímém (eventuálním) úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, protože ublížení na zdraví poškozenému ██████████ sice nebylo jejich cílem, ale věděli, že mu svým jednáním na zdraví ublížit mohou, a nepočítali s žádnou konkrétní okolností, která by tomu zabránila. Z hlediska věku a přičetnosti obžalovaných není dána žádná překážka jejich trestní odpovědnosti.
32. Činem obžalovaných také nebyly naplněny podmínky nutné obrany ve smyslu § 29 tr. zákoníku. Základní podmínkou nutné obrany stanovenou v § 29 odst. 1 tr. zákoníku totiž je existence přímo hrozícího nebo trvajících útoku na zájem chráněný trestním zákonem. Nutná obrana pak nesmí být podle § 29 odst. 2 tr. zákoníku zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku.
33. V době vyhrožování zabitím a vulgárního nadávání poškozeným ██████████ a ██████████ ze strany obžalovaného ██████████ a v době jeho shazování věcí ze stolu, rozlévání nápojů na podlahu ██████████ a rozbíjení sklenic žádný útok na zájem chráněný trestním zákonem netrval ani přímo nehrozil, a navíc si lze jen stěží představit, že by takové chování obžalovaného ██████████ bylo vůbec způsobitelné jakýkoliv útok na zájem chráněný trestním zákonem odvrátit.
34. V případě napadení poškozeného ██████████ oběma obžalovanými, a to úderem židlí do horní části jeho těla a navazujícím kopáním do oblasti jeho žeber a hlavy, je situace komplikovanější, neboť takto obžalovaní jednali v okamžiku, kdy poškozený ██████████. Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████.

203/2023

jednou rukou držel [REDACTED] okolo krku a druhou rukou se mu snažil vypáčit mobilní telefon z ruky. Tomuto jeho jednání však předcházelo to, že [REDACTED] vyzval, aby počkal na příjezd Policie České republiky u stolu, a když mu [REDACTED] nevyhověl, tak jej tlakem na záda směrem ke stolu postrčil, na což [REDACTED] reagoval tak, že začal mobilním telefonem s rozsvícenou svítilnou z blízka natáčet jeho obličej. Pro posouzení chování obžalovaných přitom není rozhodné, zda byl poškozený [REDACTED] oprávněn vůči [REDACTED] [REDACTED] vznést zmíněný požadavek či nikoliv a zda jeho následné postrčení [REDACTED] byla přiměřené či nepřiměřené. Po jeho postrčení totiž zřejmě již nehodlal jeho návrat ke stolu jakkoliv vynucovat, což dokládá jeho chování zachycené na přehraném kamerovém záznamu. Neadekvátním proto bylo následné obtěžující natáčení obličeje poškozeného [REDACTED] [REDACTED], které poškozeného [REDACTED] opravňovalo ke svépomocnému zabránění takovému chování, přičemž snaha vytrhnout [REDACTED] mobilní telefon z ruky a po neúspěchu mu jej z ruky vypáčit se přitom za daných okolností jeví být přiměřeným prostředkem. Uvedené lze z hlediska veřejného práva vyjádřit i tak, že obtěžující jednání [REDACTED] narušovalo zájem chráněný zákonem, a mohlo by být dokonce právně posouzeno jako přestupek proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a proto byl poškozený [REDACTED] podle § 25 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, oprávněn toto jednání odvrátit činem, který by za jiných okolností byl rovněž přestupkem. Skutek obžalovaných tedy nesměřoval k odvrácení trvajících (ani přímo hrozících) útoků na zájem chráněný trestním zákonem, ale k zamezení poškozenému [REDACTED] přiměřeně se bránit obtěžujícímu chování [REDACTED] a odvrátit jeho útok za podmínek nutné obrany. Kromě toho bylo jednání obžalovaných zcela zjevně nepřiměřené snaze poškozeného [REDACTED] [REDACTED] vypáčit [REDACTED] mobilní telefon z ruky, a to jak v případě úderu židlí do horní části těla, tak v případě kopání do oblasti jeho žeber a hlavy, které ostatně probíhalo i v době, kdy se [REDACTED] s [REDACTED] o mobilní telefon již nepřetahoval a nic nenavštěvovalo tomu, že by v takovém jednání chtěl pokračovat.

35. Ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku stanovuje, že trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Podle stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012, uveřejněného pod č. 26/2013 sb. rozh. tr., *je trestným činem podle tr. zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v tr. zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu, a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoli přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva. Zakotvení zásady subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu použití trestního práva jako „ultima ratio“ do trestního zákoníku má význam i interpretační, neboť znaky trestného činu je třeba vykládat tak, aby za trestný čin byl považován jen čin společensky škodlivý. Společenská škodlivost není zákonným znakem*

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

203/2023

trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem „ultima ratio“, z kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné. Zásada subsidiarity trestní represe se tedy uplatní především v případech, v nichž objektivní stránka dané skutkové podstaty obsahuje neurčitě formulovaný znak určující minimální požadovanou společenskou škodlivost činu nebo v nichž jsou dány výjimečné okolnosti, které společenskou škodlivost snižují pod úroveň typickou pro příslušný trestný čin. V posuzovaném případě nejsou dány žádné výjimečné okolnosti, které by podstatně snižovaly společenskou škodlivost činu pod běžně se vyskytující úroveň, a naopak je třeba zohlednit relativně vysokou brutalitu útoku obou obžalovaných. Po zvážení naznačených okolností musí krajský soud konstatovat, že uplatnění zásady subsidiarity trestní represe a principu „ultima ratio“ není v rozporu s vyvozením trestní odpovědnosti obžalovaných.

36. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédl okresní soud jako k polehčující okolnosti k dosavadnímu řádnému životu obou obžalovaných. Obžalovaným však podle jeho názoru naopak přitěžuje, že se svým jednáním dopustili více trestných činů. U obžalovaných proto vyhodnotil jako odpovídající uložení trestů ryze výchovných, konkrétně peněžitých, když majetkové poměry obou obžalovaných uložení takového druhu trestu umožňují. Peněžitě tresty přitom okresní soud ukládal ještě v poměrně nízkých částkách, které jsou obžalovaní schopni ze svých příjmů uhradit a které by měly působit na obžalované především výchovně. Zároveň tyto tresty okresní soud považuje za přiměřené všem okolnostem trestní věci a za dostatečné pro ochranu společnosti před případnou další trestnou činností obžalovaných, resp. za dostatečné k jejich nápravě.
37. Obžalovaný ██████████ má v evidenci Rejstříku trestů jediný záznam z roku 1988, k němuž nelze z důvodu zahlazení přihlížet, obžalovaný ██████████ dosud soudně trestán nebyl.
38. I podle názoru krajského soudu bude zejména s ohledem na řádný dosavadní způsob života obou obžalovaných k náležitému působení na jejich osoby a k dosažení preventivního účinku postačující uložení trestu nespojeného s přímým odnětím svobody. S okresním soudem lze souhlasit i v tom směru, že jako nejvhodnější druh trestu se u obou obžalovaných jeví být peněžitý trest, a to v návaznosti na jejich majetkové poměry, které mohou být podle ustanovení § 68 odst. 4 tr. zákoníku stanoveny odhadem soudu.
39. Povaha a závažnost posuzovaných trestných činů ve smyslu § 39 odst. 2 tr. zákoníku je v hodnoceném případě určována především okolností, že se jich obžalovaní dopustili v rámci konfliktní situace, na jejímž vzniku a eskalaci se podílely i další osoby, ale též již zmíněnou vyšší brutalitou útoku. Jediná polehčující okolnost je v případě obou obžalovaných představována jejich dosavadním řádným životem ve smyslu ustanovení § 41 písm. p) tr. zákoníku. Z přitěžujících okolností jsou u obou obžalovaných naplněny okolnosti podle § 42 písm. n, o) tr. zákoníku, tedy že obžalovaní spáchali více trestných činů, konkrétně každý dva trestné činy,

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████.

203/2023

a že je spáchali s další osobou, když oba trestné činy spáchali ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Podle § 39 odst. 1 tr. zákoníku je nutné přihlídnout i k obžalovanými projevěnému postoji ke spáchaným trestným činům, přičemž tento jejich postoj z důvodu popěrné obhajoby a chybějící sebereflexe nevyznívá v jejich prospěch.

40. Okresním soudem zvolených 100 denních sazeb, blížících se $\frac{1}{9}$ zákonného rozpětí (20 až 730) a odpovídajících ekvivalentu trestu odnětí svobody v trvání 200 dnů, který jen nepatrně převyšuje spodní hranici zákonné trestní sazby u přísnějších pokusu přečinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a § 146 odst. 1 tr. zákoníku (6 měsíců až 3 roky), je zcela přiměřených dosavadnímu způsobu života obžalovaných, povaze a závažnosti činu, která se svou škodlivostí řadí spíše mezi méně závažné případy naplňující dotčené skutkové podstaty, mírné převaze přitěžujících okolností nad významem jediné polehčující okolnosti a projevěnému postoji obžalovaných ke spáchaným trestným činům. Výše jedné denní sazby vyjádřená částkou 300 Kč u obžalovaného [REDAKCE] a částkou 200 Kč u obžalovaného [REDAKCE] odráží jejich celkové majetkové poměry, vyplývající z jejich pracovního postavení a od něj se odvíjejícího pravděpodobného příjmu, z jimi vlastněného majetku, zejména nemovitého, a z životního standardu, o němž svědčí mimo jiné samotná návštěva [REDAKCE] hotelu [REDAKCE] nebo letenky, jimiž obžalovaní dokládali svou omluvu z prvního nařízeného veřejného zasedání krajského soudu. Uložené peněžité tresty nelze v žádném případě považovat za tresty nepřiměřeně přísné.
41. Jediné pochybení, a to spíše formálního charakteru, shledal okresní soud ve výroku o náhradě škody týkajícím se poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovny. Okresní soud totiž správně konstatoval, že tato poškozená svůj nárok na náhradu škody způsobené trestným činem neuplatnila řádně, neboť jej nijak nevyčísila. V takovém případě ji však s uplatněným nárokem na náhradu škody neměl odkazovat na řízení ve věcech občanskoprávních, ale o nikoliv řádně uplatněném nároku neměl vůbec rozhodovat. Poškození [REDAKCE], [REDAKCE] a obchodní společnost Špindlerovka s.r.o. své nároky na náhradu škody způsobené trestným činem uplatnili řádně a včas, a proto o nich okresní soud správně věcně rozhodl. Poškozeným [REDAKCE] a obchodní společnosti Špindlerovka s.r.o. přitom nároky přiznal v uplatněném rozsahu, který vyplynul z provedení dokazování, a to především ze svědecké výpovědi poškozeného [REDAKCE], z předložených daňových dokladů, z protokolu o ohledání poškozených věcí a z odborných vyjádření k jejich hodnotě. Poškozeného [REDAKCE] napadli obžalovaní úmyslným společným jednáním, a proto také za jemu způsobenou škodu odpovídají společně a nerozdílně. Zařízení hotelu [REDAKCE] [REDAKCE] ve vlastnictví poškozené obchodní společnosti Špindlerovka s.r.o. poškodil pouze obžalovaný [REDAKCE], k náhradě jí způsobené škody tak byl zavázán sám. Poškozeného [REDAKCE] pak okresní soud s nárokem na náhradu škody způsobené trestným činem odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť jeho nárok považoval za nedostatečně doložený.
42. Z výše popsaných důvodů krajský soud z podnětu všech podaných odvolání podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu zrušil napadený rozsudek pouze ve výroku o náhradě škody týkajícím se České průmyslové zdravotní pojišťovny a v ostatních výrociích napadený rozsudek ponechal nedotčený.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

203/2023

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Hradec Králové 29. srpna 2024

JUDr. Zdeněk Korf v.r.
předseda senátu

Zpracoval:

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].